

at den Stilling, det ærede Medlem i denne Sag er kommen til at indtage, ikke er saa glimrende. Der er jo mange blevet medtaget under disse lange Forhandlinger her i Salen og under de langvarige Forhandlinger udenfor Salen. De 3 Læger i København ere blevne meget slemt medtagne. Jeg ved ikke, hvordan deres Forhold i Virkeligheden ere, men det er jo i Grunden ganske uforsvarligt, saaledes som de ere blevne behandlede. Ikke en Gang det gamle Ord om, at Hensigten helliger Midlet, kan her slaa til. Men det forekommer mig, trods det ærede Medlems Forsøg i Aftes og i Eftermiddag paa at klare for sig, at det ærede Medlem alligevel er en af dem, der ere mest medtagne i denne Sag. Har jeg Ret i det, jeg sagde før — det kan jeg jo ikke bevise —, at det ærede Medlem har været den ledende Aand i den ensidige Fremgangsmaade, som Sundhedsstyrelsen har fulgt i denne Sag, er det jo allerede ret kedeligt. Men selv om det ærede Medlem ikke er den ledende Aand, er han dog Medlem af Sundhedsstyrelsen, og saa synes jeg, at det alligevel maa ramme ham ret stærkt, hvad han har gjort i denne Sag. Hvor meget man end pynter paa det, og hvor meget man fra anden Side velvillig defenderer det ærede Medlem, saa synes jeg, at der bliver saa meget tilbage, at jeg alligevel maa fastholde, at det ærede Medlem er meget stærkt medtaget i denne Sag. Lad mig først nævne de saakaldte Venskaberklæringer. Nu har det været ret interessant, at da de bleve foreholdte det ærede Medlem her ved anden Behandling af den højtærede Minister, forsvarede han sig med, at hvad han havde sagt, ikke havde været en eneste Smule for meget. Ja, han gjorde endda det, der var mere, han forstærkede i Grunden sine Udtalelser. Den første Gang vare de ikke saa slemme; da sagde han, at de to Erklæringer, der foreligge i denne Sag, af Professor Jacobson og Professor Israel Rosenthal — nu kan jeg omtale dem, føjer han til —, i Virkeligheden intet som helst sige om Forholdet. Det er den Slags Erklæringer, som en velvillig Læge kan give en anden Læge, en Kollega, for at hjælpe ham over et svagt Punkt, men de sagde intet som helst, der stod ikke et Ord af Betydning i disse Erklæringer. Da saa den højtærede Minister bebrejdede ham dette, gentog han ikke blot sine Ord, men understregede dem. Han sagde, det staar Sp. 3957: „Jeg synes ærlig talt, at det er at bruge et mildt Udtryk, naar jeg kalder en saadan Erklæring for en venskabelig Lægeerklæring, som en Læge giver, naar han gerne vil hjælpe en Kollega. Det synes jeg, man maa sige, det er”.

Det ærede Medlem synes altsaa, at han maa sige, at det er et meget mildt Udtryk, han bruger om disse Erklæringer, naar han kalder dem Venskaberklæringer. Nu vide vi alle sammen, hvorledes den Sag er forløben. Saa snart det ærede Medlem havde fremsat denne Udtalelse her, protesterede selvfølgelig de Læger, han havde beskyldt for at udstede Venskaberklæringer, Erklæringer for at hjælpe en Kollega, i dette Tilfælde Lægerne B, og C, over et svagt Punkt. At de protesterede, er rimeligt, men det vil ogsaa være en bekendt Sag, hvorledes Lægerne hele Landet over protesterede imod, at saadanne Udtalelser bleve fremsatte af et Medlem af Sundhedsstyrelsen. Nu vil det ærede Medlem nok her sige, at det var slet ikke hans Hensigt at fornærme disse to Mænd. Ja, hvad der var hans Hensigt den Gang, det ved jeg nu ikke. Jeg tror for øvrigt slet ikke, og der var ikke noget, der tydede derpaa, at de bleve fremsatte for at fornærme disse to bekendte Professorer, der have udstedt Erklæringerne. Det var ikke Hensigten, men han satte sig ud over Hensynet til disse to meget bekendte Læger og ud over Hensynet til Lægestanden, som han ellers siger, han har gjort sig til Talsmand for ved alle mulige Lejligheder her i Salen. Saa forblindet var han i Virkeligheden af den Opgave, han havde sat sig som Medlem af Folketinget, som Medlem af Sundhedsstyrelsen, at han ganske saa bort fra, hvor langt hans Erklæringer rakte. Jeg kan ikke lade være at spørge: Er det nu ogsaa forsvarligt, at et Medlem, som i den Grad kan se bort fra det almindelige Hensyn til Lægerne, sidder i Sundhedsstyrelsens Lægeraad?

Det næste Spørgsmaal, jeg vil nævne, er Spørgsmaalet om Brugen af Morfin og dens Følger. Det ærede Medlem har gjort mange og forgæves Forsøg paa at bringe sine Udtalelser i Fjor i Januar Maaned i Overensstemmelse med, hvad han fremsatte ved anden Behandling i Aar. Det er jo ikke lykkedes ham. I Eftermiddag skød det ærede Medlem sig ind under en Skrivelse fra Sundhedsstyrelsen, hvori den har behandlet dette Spørgsmaal. Han sagde, at han læste op af den; det var ikke hans Ord; det var Sundhedsstyrelsens Ord. Nej, det var slet ikke Sundhedsstyrelsens Ord. Det var det ærede Medlems egne Ord. Ja, de ere læste op en Gang af den højtærede Minister, og jeg skal heller ikke gaa langt ind paa den Sag, fordi Ministeren i Virkeligheden ganske udmærket dokumenterede, hvilken Uoverensstemmelse der var mellem det ærede Medlems Syn i denne Sag i Fjor og i Aar. Jeg